

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a Mgr. Michala Rendy, v právní věci žalobce **L. S.**, bytem B. u Ú. 10, Ú., zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem v Kolíně, Legerova 148, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje** se sídlem v Olomouci, Jeremenkova 40a, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne **14. 7. 2015, č. j. KUOK 65978/2015, ve věci bodového hodnocení řidičů,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

A. Vymezení věci

Městský úřad Mohelnice (dále jen „MěÚ“) rozhodnutím ze dne 18. 3. 2015, č. j. MUMO-OD/6036/15 podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítl námitky žalobce proti provedeným záznamům 12 bodů

v bodovém hodnocení v registru řidičů a provedené záznamy bodů potvrdil. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí MěÚ změnil ve výrokové části tak, že toliko opravil adresu přestupce, jinak po věcné stránce rozhodnutí MěÚ potvrdil.

B. Žalobní body

Žalobce žalobou podanou v zákonné lhůtě požadoval zrušení napadeného rozhodnutí s odůvodněním, že:

- 1) žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Oznámení policie přitom nemůže být samo dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, aby byla vyloučena chyba lidského faktoru či zvláště správního orgánu. Přílohou doplněného odvolání bylo i rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 vydané ve shodné věci, ze kterého dle názoru žalobce vyplývá, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů. Tato praxe vyplývá i z dalších rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či např. Městského úřadu Písek. Ze zásady legitimního očekávání plyne, že by u všech krajských úřadů měla existovat alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných;
- 2) předmětné pokutové bloky jsou nezpůsobilé podklady pro záznam bodů. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednávání, dle žalobce nemůže obstát, neboť přestupce nemůže za správnost rozhodnutí odpovídat. Pokutový blok není dle žalobce způsobilým podkladem pro záznam bodů zejména v případě, kdy je v případě porušení být za jízdy připoután bezpečnostním pásem jednání popsáno jako „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy“ aj., neboť z rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a v postavení řidiče; dále není blok způsobilým podkladem, není-li z něj zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, čímž nelze vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci (tehdy by měl být přestupce trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o silničním provozu); a konečně je nezpůsobilým podkladem, nejsou-li v něm údaje uvedeny čitelně, a srozumitelně, tj. přezkoumatelně. Z judikatury přitom vyplývá, že ani v blocích přípustné zkratkovitě a strohé formulace nemohou být na újmu jednoznačnému a nezaměnitelnému popisu skutku a právní kvalifikace [viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39]. Všem pokutovým blokům, které byly podkladem zápisu bodů, žalobce vytýkal, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“, což je vadná právní kvalifikace, dále že bloky obsahují nedostatečný údaj o místě spáchání přestupku, neboť je zde uveden pouze název obce a název ulice, a tím, že není uvedeno, zda k jednání mělo dojít na veřejné pozemní komunikaci nebo na soukromém pozemku, vzniká pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, a dále že právní kvalifikace je chybně (a v bloku ze dne 6. 11. 2014 i nečitelně) uvedena jako „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, nikoli správně § 6 odst. 1 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. Pokutovým blokům ze dne 13. 4. 2014, 6. 7. 2013 a ze dne 25. 7. 2012 dále vytýkal, že přestupkové jednání

je v nich popsáno slovem „pásy“, popř. „neužil BP“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem.

C. Stanovisko žalovaného

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. V písemném vyjádření k žalobě k žalobním bodům uvedl, že:

Ad 1) v posuzované věci plně postačilo vycházet z jednotlivých oznámení o uložení blokové pokuty a nebylo třeba vyžádat a hodnotit jako podklad rozhodnutí v námitkovém řízení samotné pokutové bloky, neboť obsah předmětných oznámení nebyl tvrzeními žalobce v jeho námitkách zpochybněn. Jelikož žalobce nenamítl proti záznamům bodů žádné konkrétní skutečnosti, nevznikly pochybnosti o tom, že žalobce přestupky popsané v oznámeních spáchal. Názor žalobce, že oznámení musí být vždy porovnáno s podkladovým rozhodnutím (pokutovým blokem), je v rozporu i s judikaturou (viz rozsudek NSS ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 As 1/2015 – 33). MěÚ přesto opatřil v řízení o námitkách kopie příslušných pokutových bloků a tyto posoudil, což následně v odvolacím řízení přezkoumal žalovaný. Tvrzení žalobce, že jediné důkazy, které žalovaný posuzoval, byla oznámení o spáchání přestupku, je tudíž nepravdivé;

Ad 2) je-li v námitkovém řízení pokutových bloků třeba k podepření údajů uvedených v oznámeních o uložení blokové pokuty, postačí přezkoumat, zda každý blok obsahuje relevantní údaje pro záznam bodů. V posuzovaných pokutových blocích je jednoznačně vyjádřeno, jakou povinnost žalobce porušil a skutkové podstaty kterého přestupku se dopustil, přičemž ani slovní popis přestupkového jednání nevyvolává pochybnost o tom, kterou povinnost žalobce porušil. Žalovaný nemá pochybnost, že se přestupky staly na pozemních komunikacích, jelikož v pokutových blocích je konstatováno porušení zákona o silničním provozu, který upravuje práva a povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích. Řidič je dle pojmového vymezení zákonem o silničním provozu vždy účastníkem provozu na pozemních komunikacích. Žalobce navíc uvedenou námitku nevzněl v samotném řízení o námitkách. Místo spáchání přestupku není nezbytným údajem pro zápis bodů. Právní kvalifikace v případě bloku ze dne 6. 11. 2014 není nečitelná a popis přestupkového jednání v případě dalších bloků není „pásy“ ani „neužil BP“, v případě bloku ze dne 25. 7. 2012 se žalobce dokonce dopustil zcela jiného jednání. Rovněž se žalovaný ohradil vůči tvrzení žalobce, že jej na základě podpisu předmětných bloků činil odpovědným za jejich správnost.

D. Obsah správního spisu

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobci bylo dne 14. 11. 2014 doručeno oznámení MěÚ o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidičů spolu s výzvou k odevzdání řidičského průkaz. Žalobce podal dne 18. 11. 2014 proti záznamu bodů námitky. V řízení o námitkách uváděl, že přestupky nespáchal a ani je spáchat nemohl, neboť byl v dobách spáchání přestupků vždy na jiném místě, což může dosvědčit jeho přítel. MěÚ poté na žádost žalobce opatřil všechny 4 pokutové bloky, jež byly podkladem předmětných oznámení.

Pokutový blok č. X, série X, ze dne 25. 7. 2012 obsahuje následující popis přestupkového jednání: „Dne 25. 7. 2012 v 15:15 hod. v obci Hrabová jel na motocyklu SIMSON, RZ X, kdy za jízdy neměl nasazenou přilbu. Porušil ust. § 6/1h, z.č. 361/2000 Sb.“.

Pokutový blok č. D X, série X, ze dne 6. 7. 2013 obsahuje následující popis přestupkového jednání: „6. 7. 2013 v 15:15 hod., Rohle, křižovatka Rohle - Janoslavice – Strupšín, §6/1a z.č. 361/2000 Sb., nepřipoután za jízdy bezpečnostním pásem, RZ X“.

Pokutový blok č. X, série X, ze dne 13. 4. 2014, obsahuje následující popis přestupkového jednání: „13. 4. 2014 v 15:40 hod., Janoslavice – hřbitov, § 6/1a z.č. 361/2000 Sb., za jízdy nepřipoután bez. pásem, 4M4 5571“.

Pokutový blok č. X, série X, ze dne 6. 11. 2014, obsahuje následující popis přestupkového jednání: „13:30 hod., 6. 11. 2014, Olomouc ul. Rolsberská – Hornbach – řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, § 6/1a, z.č. 361/2000 Sb., RZ X“.

Rozhodnutím ze dne 17. 3. 2015 MěÚ námitky žalobce zamítl a provedené záznamy potvrdil, přičemž v odůvodnění uvedl, že všechny pokutové bloky korespondují s oznámeními o spáchání přestupků, bloky jsou čitelně vyplněny, obsahují všechny obligatorní obsahové náležitosti, tj. vyplývá z nich komu, kdy a za co byla pokuta uložena. Námitku žalobce, že se nacházel vždy jinde, odmítl MěÚ jako účelovou, neboť zdůraznil, že bloky obsahují podpis žalobce, jímž tento stvrdil s provedením blokového řízení souhlas. Dále MěÚ konstatoval, že dle přílohy k zákonu o silničním provozu náleží za popsaná jednání vždy 3 body, které tak byly vždy oprávněně do bodového hodnocení žalobce zaznamenány.

V odvolání proti rozhodnutí MěÚ žalobce vytýkal, že MěÚ neopatřil veškeré relevantní podklady, a dále v obecné rovině uváděl, jaké vady činí pokutový blok nezpůsobilým podkladem pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. Závěrem odkázal na příložené rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. 49924/2014, který označil obdobné podklady za nezpůsobilé, přičemž zdůraznil nutnost rozhodovat obdobně v obdobných věcech.

Žalovaný popsal skutečnosti vyplývající z jednotlivých pokutových bloků, které dle jeho závěru zcela korespondují s údaji uvedenými v oznámeních o spáchání přestupků, na jejichž podkladě byly body zaznamenány. Žalovaný hodnotil všechny 4 pokutové bloky jako způsobilé podklady pro zápis bodů, neboť tyto obsahují údaje relevantní pro zápis bodů, tj. zejména identifikační údaje řidiče, údaj o porušení konkrétní povinnosti stanovené zákonem o silničním provozu a den, kdy k porušení došlo. Naopak zdůraznil, že předmětem řízení o námitkách není to, zda se skutečně řidič přestupku dopustil, neboť tato skutečnost je předmětem samotného řízení přestupkového, eventuálně řízení přezkumného. Správní orgán při zápisu bodů vychází z presumpce správnosti a zákonnosti rozhodnutí. MěÚ tedy dle žalovaného postupoval zcela v souladu se zákonem, neboť porovnal pro zápis bodů relevantní obsah oznámení o přestupcích s kopiemi příslušných pokutových bloků, a dále porovnal jednání řidiče v popisu skutků uvedených na pokutových blocích s jednáním uvedeným v příloze zákona o silničním provozu a překontroloval počty bodů zapsaných řidiči s počty bodů, které za tato jednání uvedená příloha stanoví. Rovněž dle žalovaného MěÚ neporušil zásadu předvídatelnosti rozhodnutí.

E. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez jednání.

Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Žalobce je povinen popsat, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58). Každý žalobní bod je pak způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Míra preciznosti žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS č. j. 4 As 3/2008 – 78).

Namítal-li proto žalobce v úvodu nereflexivní odvolacích námitek žalovaným a nezabýváním se předloženými důkazními prostředky, aniž by konkrétně uvedl, které odvolací námítka zůstaly nevypořádány a které navrhované důkazy zůstaly žalovaným opomenuty, nejedná se o dostatečně konkrétní žalobní bod. Krajský soud tudíž nemůže než obecně konstatovat, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí odvolacími námitkami žalobce vůči nedostatkům rozhodnutí MěÚ zabýval, přičemž vypořádání těchto námitek je obsaženo na str. 4 až 5 napadeného rozhodnutí, a krajský soud neshledává, že by žalovaný některou z odvolacích námitek opomenul. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že s výjimkou rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, žalobce žádné důkazy nenavrhoval ani nepředkládal, tudíž vskutku není zřejmé, jakými důkazy se žalovaný dle názoru žalobce nezabýval.

K žalobcem předloženému rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje žalovaný uvedl, že *nebylo zjištěno, že by správní orgán I. stupně tuto zásadu, tak jak je formulována v § 2 odst. 4 správního řádu, svým postupem porušil*. Uvedené vypořádání odvolací námítka je sice kusé, leč s ohledem na skutečnost, že žalobce nijak nekonkretizoval, v čem se měl MěÚ od uvedené zásady odchýlit, dostačující.

S ohledem na skutečnost, že žalobce namítal porušení zásady ochrany legitimního očekávání také v žalobě, uvádí krajský soud následující: Zásada ochrany legitimního očekávání, jejímž atributem je rovněž zásada ochrany očekávání jednotnosti v rozhodování správních orgánů, je formulována v § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř.“), tak že *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby*

odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Správní praxe zakládající legitimní očekávání je ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (případně i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů. Předně lze proto uvést, že žalobce se v odvolání proti rozhodnutí MěÚ stěžil mohl dovolávat uvedené zásady, odkazoval-li na jediné rozhodnutí jiného správního orgánu v téže agendě.

Zejména je však třeba uvést, že žalobce se uvedené zásady dovolával především proto, aby akcentoval povinnost správních orgánů nevycházet v řízení o námitkách proti záznamu bodů toliko z oznámení o spáchání přestupků. Ze shora uvedeného obsahu správního spisu je však zjevné, že tato námitka nemá opodstatnění, neboť již správní orgán I. stupně opatřil předmětné pokutové bloky, které následně jako podklady svého rozhodnutí použil a hodnotil, a poté tak učinil i žalovaný. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu s požadavky žalobce a v řízení dle § 123f zákona o silničním provozu neomezily přezkum co do okruhu podkladů výhradně na oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.

MěÚ ostatně opatřoval předmětné pokutové bloky (ku prospěchu žalobce) nad rámec svých povinností. Zda je třeba doplnit správní spis o vydané pokutové bloky, je totiž vždy třeba posuzovat individuálně v závislosti na kvalitě uplatněných námitek. Z konstantní judikatury NSS přitom vyplývá, že povinnost správního orgánu vyžádat si pokutový blok v daném typu řízení, obsahuje-li oznámení o přestupku potřebné náležitosti, nastupuje pouze v případě konkrétního tvrzení žalobce, které je způsobilé vzbudit důvodné pochybnosti o správnosti provedeného záznamu v registru řidičů. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012, č. j. 3 As 19/2011-74 NSS s odkazem na dřívější rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, publ. pod č. 2145/2010 Sb. NSS, NSS uvedl: „...oznámení o uložení blokové pokuty není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. V případě, že se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných, je nutné vycházet i z dalších důkazů. Nejvyšší správní soud však dále zdůrazňuje, že tyto závěry nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy.“ Žalobce však v námitkách proti záznamu bodů toliko obecně konstatoval, že se přestupků nedopustil, neboť se vždy „nacházel jinde“, aniž by uvedl jakékoli skutečnosti toto tvrzení konkretizující. Krajský soud má tudíž za to, že v posuzované věci nebyl MěÚ, neměl-li sám jiné pochybnosti, povinen pokutové bloky vyžadovat, a když už tak jediné k ověření skutečnosti, zda jsou tyto bloky podepsány obviněným z přestupku. Teprve v odvolacím řízení žalobce začal namítat nedostatky v obsahových náležitostech použitých bloků, kdy již zřetelně současně opustil svou původní verzi, že se přestupků vůbec nedopustil.

Dále krajský soud považuje za nutné připomenout, že zásada ochrany legitimního očekávání je v citovaném § 2 odst. 4 s. ř. upravena ruku v ruce se zásadou individuálního posouzení každé věci. Rozhodnutí, jehož se žalobce dovolává, by tudíž mělo být co do skutkových okolností obdobné jeho případu. Tato podmínka však v posuzované věci splněna nebyla, neboť v rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, byly předmětem hodnocení správního orgánu pokutové bloky, jimiž byly uloženy řidiči vozidla pokuty výlučně za překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci, přičemž správní orgán zde hodnotil, zda popis přestupkového jednání ve tvaru „R 50/69/66“ splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku. V posuzované věci byl však žalobce sankcionován za zcela jiná přestupková jednání, tudíž aplikace zásady ochrany legitimního očekávání byla pro absenci totožnosti skutkových okolností vyloučena. Pro úplnost soud dále uvádí, že názory Krajského úřadu Moravskoslezského kraje byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014 - 39, který vyslovil závěr, že uvedený popis přestupkového jednání ve formátu „R.././..“ požadavek dostatečné individualizace skutku splňuje, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního jednání se stěžovatel dopustil, a kdy a kde se tak stalo. O existenci tohoto rozsudku ostatně žalobce zřetelně ví, neboť na něj v žalobě sám odkazuje. Rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, které rovněž žalobce připojil k žalobě, je co do hodnocení obsahových náležitostí bloku, jímž byla uložena pokuta za přestupek spočívající v nepřipoutání bezpečnostním pásem, zcela souladné se závěry, které učinily i správní orgány v posuzované věci. Další pokutové bloky jiných přestupců, které žalobce připojil k žalobě, rovněž žádnou důvodnou pochybnost o způsobilosti oznámení přestupků a bloků v jeho vlastní věci, nemohou vzbudit.

Krajský soud tudíž shrnuje, že stěžejní žalobní námitka, že žalovaný nevycházel při vydání rozhodnutí z pokutových bloků, se zcela míjí s obsahem správního spisu, a zásada ochrany legitimního očekávání byla žalobcem zcela nesprávně aplikována. Žalobní bod 1 je tak v celém rozsahu nedůvodný.

Druhým žalobním bodem namítá žalobce nezpůsobilost předmětných pokutových bloků, jakožto podkladů pro záznam bodů, z důvodu nedostatků jejich obsahových náležitostí.

V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda deliktní jednání, které je v rozhodnutí popsáno, spočívá v porušení vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému deliktnímu jednání dle přílohy k zákonu o silničním provozu. Nelze však s ohledem na zásadu presumpce správnosti aktů orgánu veřejné moci akceptovat právní názor, že při přezkoumání důvodnosti námitek podle § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu, se přestupci opětovně otvírá prostor pro uplatnění jakýchkoliv námitek, které mohl uplatnit v průběhu řízení o přestupku.

Námítky žalobce proti konkretizaci skutků a formulaci právní kvalifikace přestupkových jednání považuje krajský soud za formalistické a účelové. Jedná se tak zejména o námitku, že v případech, kdy byl žalobce sankcionován za porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostními pásy, chybí ve slovním vyjádření skutku výslovná zmínka o tom, že žalobce porušil tuto povinnost za jízdy a v postavení řidiče. Dle názoru krajského soudu se totiž jedná o ty znaky objektivní stránky skutkové podstaty přestupku, jejichž splnění se předpokládá, neboť odpovídají rozumné aplikaci práva a standardnímu běhu událostí. Jedná se tak jednoznačně o případ, kdy lze zkratkovitost v pokutových blocích, o níž hovoří NSS v již zmiňovaném rozsudku ze dne 28. 8. 2014 NSS, č. j. 4 As 127/2014-39, připustit, neboť není na úkor nezaměnitelnosti skutku. Případné tvrzení, že byl žalobce ve všech posuzovaných případech v postavení spolujezdce, nikoli řidiče vozidla, a stejně tak tvrzení, že v se v době silniční kontroly nacházel s vozidlem mimo pozemní komunikaci, mohla být relevantní toliko v samotném blokovém řízení, kde by zajisté vedla žalobce k tomu, že by předmětné bloky vůbec nepodepsal a s vyřízením věci v blokovém řízení nevyslovil svůj souhlas.

Stejně lze argumentovat také ve vztahu k vytýkaným nedostatkům v popisu právní kvalifikace předmětných jednání. Výtku, že pokutové bloky jsou nezpůsobilými podklady pro záznam bodů, jelikož právní povinnost, kterou měl žalobce porušit je specifikována vadně jako „§ 6/1a z. č. 361/2000 Sb.“, nikoli správně § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., je neakceptovatelným formalismem. Takto zkráceně formulovaná právní kvalifikace (a stejně také „125c/1k zák. č. 361/2000 Sb.“) nečiní dle závěru soudu průměrně inteligentnímu člověku sebemenší interpretační potíže.

Námítku, že v předmětných blocích jsou přestupková jednání nedostatečně identifikována co do místa spáchání přestupku, neboť je v nich uveden pouze název obce a název ulice, je třeba principiálně odmítnout, neboť případná nepřesnost v označení místa spáchání přestupku nemůže mít žádný vliv na skutečnosti posuzované správním úřadem v řízení o námitkách proti záznamu bodů. Nedostatečně konkrétní vymezení místa spáchání přestupku, může mít v některých případech (typicky při překročení nejvyšší dovolené rychlosti, či porušení povinnosti řídit se dopravní značkou týkající se parkování, zásadně však nikoli u porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem) vliv na právní kvalifikaci skutku. Správnost právní kvalifikace však nemůže být v řízení o námitkách proti záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče úspěšně namítána. Nadto uvedenou námitku vyvrací výše citovaný obsah předmětných bloků. Místo spáchání přestupku je v nich konkretizováno, s výjimkou bloku ze dne 25. 7. 2012, vždy ještě dalším místním údajem („*Rohle, křižovatka Rohle - Janoslavice – Strupšín*“, „*Janoslavice – hřbitov*“, či „*Olomouc ul. Rolsberská – Hornbach*“), tj. zcela dostatečně.

V případě pokutového bloku č., série, ze dne 25. 7. 2012 je sice uvedeno jako místo spáchání přestupku pouze „*v obci Hrabová*“, avšak s ohledem na skutečnost, že přestupkové jednání mělo spočívat v porušení povinnosti stanovené v § 6 odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu, tj. *mít za jízdy na motocyklu nebo na mopedu na hlavě nasazenou a řádně připevněnou ochrannou přilbu schváleného typu podle*

zvláštního právního předpisu, tj. povinnosti stanovené bezvýjimečně pro veškeré pozemní komunikace, není krajskému soudu zřejmé, jak by tím mohla být ovlivněna správnost použité právní kvalifikace. Případnou námitku, že žalobce ve skutečnosti motocykl neřídil, tudíž se na něj uvedená povinnost nevztahovala, mohl a měl žalobce uplatňovat již při samotné kontrole, následně neměl souhlasit s projednáním věci v blokovém řízení a uplatňovat své skutkové námitky v následném řízení o přestupku.

Nečitelnost údajů vytykal žalobce toliko pokutovému bloku č. X, série X, ze dne 6. 11. 2014, avšak tato námitka je lichá, neboť na tomto pokutovém bloku je dle zjištění soudu zcela zřetelně uvedeno *„řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, § 6/1a, z.č. 361/2000 Sb.“*

Konečně pokutovým blokům ze dne 13. 4. 2014, 6. 7. 2013 a 25. 7. 2012 žalobce vytykal, že přestupkové jednání je v nich popsáno slovem „pásy“, popř. „neužil BP“ či „BP“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Tato námitka je zcela vyvrácena výše uvedenou citací z pokutových bloků, z níž je zřejmé, že žádná z těchto zkratk v nich ve skutečnosti užita není.

Pro úplnost krajský soud uvádí, že zkratkovitým vymezením popisu porušení povinnosti řidiče být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012 – 20, v němž uvedl: *„při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. (...) Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro zápis bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen.“*

Žalobní bod 2) je proto rovněž v celém rozsahu nedůvodný.

F. Závěr

Jelikož soud neshledal nezákonnost napadeného rozhodnutí ani vady řízení, které jeho vydání předcházelo, a žalobní body shledal nedůvodnými, žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

G. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, neboť procesně úspěšnému žalovanému dle obsahu spisu v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

V Olomouci dne 21. února 2017

Za správnost vyhotovení:
Veronika Koutníková

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu